

Arrest

nr. 302 606 van 29 februari 2024
in de zaak RvV x / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 13 oktober 2021 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 maart 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Met een schrijven van 26 april 2023 bracht het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ter kennis, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp A., district K., provincie Nangarhar. U heeft de Pashtun-etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader overleed toen u nog heel jong was. Uw paternale oom, X., is momenteel vermist. De rest van uw familie woont tot op vandaag in Afghanistan in uw ouderlijk huis.

Uw paternale oom X. werkte ongeveer vier jaar bij de commando's als soldaat. Hij werkte in Kabul maar werd naar verschillende provincies gestuurd om er te vechten. Om de drie à vier maanden kwam uw oom naar huis en bleef er twee of drie nachten vooraleer hij weer vertrok.

Twee stiefneven van uw vader, de broers Q. N. en Q. E., zaten bij de taliban. Vier maanden voor de aanval op uw broer N. kwam Q. E. samen met vijf bodyguards, allen talibanleden, bij jullie thuis. Ze vroegen uw moeder en uw grootvader R. om uw paternale oom X. te bevelen te stoppen met zijn job en naar het dorp te komen. Uw grootvader lichtte uw oom, alsook commandant Youssef, de commandant van de lokale politie, in.

Twee maanden na dit bezoek kwam Q. E. opnieuw samen met andere talibanleden langs. Ze bedreigden jullie en zeiden dat, indien uw oom niet zou stoppen met zijn job, ze de zonen van zijn broer, met name u en uw broer N., zouden meenemen en een zelfmoordaanslag zouden laten plegen of hen zelfs zouden vermoorden. Ze zeiden dat dit jullie laatste kans was. U was erbij deze tweede keer dat ze langskwamen, maar ze spraken enkel tegen uw moeder en uw grootvader. Na deze bedreiging lichtte uw grootvader opnieuw uw oom in, maar deze zei dat hij niet naar huis kon komen want dat hij dan vermoord zou worden. Hij kwam sindsdien niet meer naar huis. Uw grootvader lichtte ook commandant Youssef weer in. De commandant nam de bedreiging evenwel niet serieus.

Ongeveer tweeënhalf tot drie maanden na deze tweede keer kwam Q. E. opnieuw langs met vier bodyguards van de taliban.

Twee dagen hiervoor gebeurde er een aanval op de taliban door de commando's in Kuz Arghach. Tijdens deze aanval werd Q. N. vermoord. Er raakten ook andere talibanleden gewond en er werden er een paar gearresteerd. U weet niet of uw oom bij deze aanval aanwezig was. Q. E. beschuldigde uw oom evenwel van deze aanval.

Q. E. en de andere talibanleden kwamen twee dagen hierna langs bij u thuis met de intentie u en uw broer N. mee te nemen. U was evenwel niet thuis omdat u de koe nog was gaan voederen. Uw broer N. was wel thuis. Q. E. en de anderen wilden uw broer N. meenemen maar uw moeder begon te schreeuwen waardoor de dorpelingen bij jullie huis verzamelden. Hierop schoot Q. E. uw broer N. in de buik waarna hij en de andere talibanleden wegluchtten. De dorpelingen brachten uw broer naar het ziekenhuis van het Kagadistrict maar diezelfde nacht werd hij al overgebracht naar het ziekenhuis "Sehat-e Amar" in Jalalabad. Uw oom X. kwam uw broer hier bezoeken. Een week na de schietpartij stuurde uw oom een auto naar u waarmee u ook naar uw broer kon gaan. U bleef ongeveer een halfuur bij uw broer. Uw paternale oom zei u dat u het land moest verlaten en stuurde u weg. U werd naar Kabul gebracht en nam vandaar een bus naar Nimroz. Vandaar verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 12 oktober 2021 aankwam en daags nadien een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban nog twee keer bij u thuis langs geweest en hebben gevraagd naar u en uw oom. Drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan zijn ze een eerste keer langs geweest. Ongeveer tweeënhalf maand later kwamen ze een tweede keer langs. Uw moeder zei telkens dat ze niet wist waar u en uw oom op dat moment waren.

Twee tot drie maanden na de tweede keer dat ze langskwamen viel de Afghaanse overheid en namen de taliban de macht over. Uw oom X. is sinds de val van de overheid vermist en u weet niet waar hij op dit moment is.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vermoorden, heel Afghanistan is nu onder hun controle.

Ter staving van uw verzoek legt u de "taskara's" (Afghaans identiteitsdocument) neer van uzelf, uw broer N. en uw jongere broer S. Ook legt u enkele foto's neer van uw broer N. in het ziekenhuis en van diens verwondingen. U legt tevens de werkbadge van uw oom X. neer, alsook twee opleidingscertificaten van hem, één van de voltooiing van zijn standaardtraining bij het leger en één van de voltooiing van zijn commando training. Daarnaast legt u enkele foto's neer van uw oom tijdens zijn job. Tenslotte legt u de bankkaart van uw oom X. neer, alsook twee enveloppes waarin uw documenten zaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 5 november 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 17,4 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u beweerde problemen met de taliban.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan het voorgehouden profiel van uw paternale oom X., en meer bepaald aan zijn tewerkstelling als soldaat bij de commando's. U verklaart dat uw oom voor de commando's werkte (CGVS, p. 7). U heeft echter amper kennis van de job van uw oom, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. U stelt dat zijn job in Kabul was en dat hij naar verschillende provincies moest gaan om te vechten (CGVS, p. 8). U verklaart verder dat hij om de drie à vier maanden één keer naar huis kwam en er twee tot drie nachten bleef vooraleer hij terug vertrok (CGVS, p. 8). Dit is evenwel alles dat u kan vertellen over het werk van uw oom. Wanneer u wordt gevraagd of u nog iets meer kan zeggen over het feit dat hij werkte voor de commando's, antwoordt u dat u voor de rest geen informatie hebt want dat u de job niet heeft gedaan (CGVS, p. 8). Dit is geen geldig argument. Gelet op het feit dat u uw problemen koppelt aan de tewerkstelling van uw oom kan men verwachten dat u op zijn minst wat basiskennis zou bezitten omtrent zijn beroepsactiviteiten. Het ontbreekt u echter aan deze basiskennis. U weet niet zeker of uw oom een training gevolgd heeft, en al helemaal niet waaruit deze training bestond (CGVS, p. 8). Dit is evenwel zeer vreemd, gelet op het feit dat u ter staving van uw verzoek twee voltooiingscertificaten van uw oom neerlegt, één van zijn standaard militaire training, en één van zijn commando training (CGVS, p. 11). U kan evenwel niet zeggen welk certificaat het welke is (CGVS, p. 11). Het is niet serieus dat u eerst verklaart dat u niet weet of uw oom al dan niet een training zou hebben gevolgd, maar vervolgens twee voltooiingscertificaten van zijn trainingen neerlegt, om dan vervolgens ook niet te kunnen aanduiden welk certificaat het welke is. Niet alleen kan hieruit een gebrek aan interesse in uw eigen verhaal worden afgeleid, maar bovendien ondergraaft dit het geloof in het door u voorgehouden profiel van uw oom. Naast het opleidingstraject van uw oom, kan u ook maar weinig zeggen over zijn specifieke rang. U stelt dat hij een soldaat was (CGVS, p. 8). Gevraagd of dit de laagst mogelijke rang is, stelt u dat u dat niet weet (CGVS, p. 8). U weet verder niet in welk korps en/of in welke brigade hij diende (CGVS, p. 9). Gevraagd in wat voor soort structuur hij werkte, in een 'kandak' of in een aparte unit, antwoordt u opnieuw dat u geen info hebt over zijn werk bij de commando's (CGVS, p. 9). Dit is evenwel basisinformatie waarvan men kan veronderstellen dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U weet niet wie zijn superieur was, en kent geen enkele van zijn collega's (CGVS, p. 9). Ook weet u niet wat het salaris van uw oom was (CGVS, p. 9). Gevraagd wat zijn voornaamste taken waren, antwoordt u slechts dat u niet bij hem was om te zien wat hij allemaal deed en wat zijn taken dus waren (CGVS, p. 9). U weet enkel dat hij een soldaat was en naar verschillende provincies werd gestuurd om te vechten (CGVS, p. 9). U kan evenwel niets zeggen over (het soort van) de operaties waaraan hij deelnam in die provincies (CGVS, p. 9). U kan niks specifiek zeggen over het uniform van uw oom, behalve dan dat het een uniform van commando's was, met de kleuren groen en zwart (CGVS, p. 9). Gevraagd of er specifieke insignes op zijn uniform te zien waren, stelt u dat u hem zelf nooit in zijn uniform hebt gezien omdat hij altijd thuis kwam in gewone kleren (CGVS, p. 10). U weet ook niet welk wapen hij gebruikte tijdens zijn job (CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat u zo'n beperkte kennis hebt van de job van uw oom. Gevraagd of u uw oom ooit vroeg naar zijn job, antwoordt u van niet, ondanks dat u wel wist dat hij bij de commando's zat (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u hem er niet naar vroeg, stelt u dat u toen heel jong was en dat hij uw paternale oom was, en vraagt u zich af hoe u vragen kon stellen over zijn job (CGVS, p. 10). Dit is niet serieus. Gelet op het risico dat gepaard gaat met een dergelijke tewerkstelling, alsook gelet op het feit dat u nog contact had met uw oom tot op het moment dat u in Turkije was, kan worden verwacht dat u hier wel met uw oom over gesproken zou hebben en het hem ook zelf vragen zou hebben gesteld toen hij naar huis kwam (CGVS, p. 19). Ook gelet op uw verklaringen dat uw oom, wanneer hij even terugkeerde naar huis, bij jullie thuis inwoonde, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat u bepaalde zaken over zijn werk heeft opgevangen. Dat er bij jullie thuis, het zij in de af- of aanwezigheid van uw oom, nooit zou zijn gesproken over diens werk, kan niet worden geloofd. Het feit dat u zelfs loutere basisinformatie omtrent het werk van uw oom niet kan geven, maakt dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan de tewerkstelling van uw oom X. als soldaat bij de commando's.

Gelet op het feit dat het CGVS geen geloof hecht aan de tewerkstelling van uw oom X., kunnen bijgevolg ook uw problemen, waaraan het profiel van uw oom ten grondslag ligt, als niet geloofwaardig worden geacht. Uw eigen verklaringen bevestigen tevens de ongeloofwaardigheid ervan. Uw verklaringen zijn immers vaag en incoherent.

U verklaart dat Q. N. en zijn broer Q. E., stiefneven van uw vader, bij de taliban zaten (CGVS, p. 7). Ze woonden in Bar Arghach, een half uur te voet van uw huis (CGVS, p. 12). U stelt dat Q. E. samen met vijf andere talibanleden langskwam bij u thuis, vier maanden voor de aanval op uw broer N. (CGVS, p. 12). Ze zeiden tegen uw moeder en uw grootvader dat uw paternale oom X. moest stoppen met zijn job en naar hen moest komen (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd naar welke plaats uw oom dan moest gaan, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 13). Wanneer u dan wordt gewezen op het feit dat u verklaarde dat Q. E. en de anderen ook zeiden dat uw oom zich moest aanbieden bij hen, ontkent u dit en stelt dat ze gewoon zeiden dat hij moest stoppen met zijn job en naar het dorp moest komen (CGVS, p. 13). Deze incoherentie in uw verklaringen ondermijnt reeds de geloofwaardigheid ervan. Bovendien bent u ook onduidelijk over de effectieve bedreiging in jullie hoofde de eerste keer dat de taliban langskwamen. Gevraagd hoe ze jullie bedreigden die eerste keer, antwoordt u dat ze zeiden dat als uw oom niet zou stoppen met zijn job, ze de zonen van zijn broer, met name u en uw broer N., zouden meenemen en hen een zelfmoordaanslag zouden laten plegen of zelfs zouden vermoorden (CGVS, p. 12). Later stelt u echter opeens dat ze dit pas zeiden de tweede keer dat ze langskwamen (CGVS, p. 12-13). U verklaart dat jullie, nadat ze waren langsgesproken, uw oom X. inlichtten over deze gebeurtenis (CGVS, p. 14). Hij was bang en kwam nadien niet meer naar huis (CGVS, p. 14). Uw grootvader lichtte tevens commandant Youssef, de commandant van de lokale politie, in (CGVS, p. 12 & 14). Hij reageerde hierop dat u en uw familie wel aan de andere kant van de khwar woonden maar dat als de taliban zouden langskomen, jullie het hem moesten laten weten (CGVS, p. 14). U verklaart dat hij zei dat het geen probleem zou zijn en dat hij de bedreiging dus niet serieus nam (CGVS, p. 15). Het is vreemd dat een lokale politiecommandant een dergelijke concrete, individuele bedreiging van de taliban niet serieus zou nemen. Gevraagd of u en uw familie iets van veiligheidsmaatregelen namen hierna, antwoordt u van niet (CGVS, p. 14). U stelt dat jullie niks konden doen, u en uw broer waren heel jong en uw grootvader was heel oud, en jullie zouden geen maatregelen kunnen nemen, want als de taliban iemand willen vermoorden dan doen ze dat ook (CGVS, p. 14). Dit is opnieuw niet ernstig. Gelet op het risico voor u en uw broer kan worden verwacht dat u al het mogelijke zou doen om uw veiligheid mogelijks te verhogen en toch na te gaan op welke manier jullie die twee stiefneven van jullie vader mogelijks konden verschalken.

U stelt verder dat Q. E. en andere talibanleden twee maanden na deze eerste keer een tweede keer bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 13). In de tussentijd hoorde u niks meer van de taliban (CGVS, p. 14). Het is merkwaardig dat de taliban twee maanden zouden wachten vooraleer ze opnieuw een bedreiging zouden uiten. Dit doet afbreuk aan de ernst van de bedreiging. Bovendien waren u en uw broer N. aanwezig op het moment dat ze een tweede keer langskwamen, ze zagen jullie maar opvallend genoeg spraken ze niet tegen jullie, enkel tegen uw grootvader en moeder (CGVS, p. 13). Dit is opnieuw een bizarre gang van zaken. Ze zeiden dat dit jullie laatste kans was, indien uw oom niet zou stoppen met zijn job zouden ze u en uw broer meenemen en beslissen wat ze met jullie zouden doen (CGVS, p. 13). Toch lieten ze jullie met rust op dat moment. Het is vreemd dat de taliban het opnieuw bij loze woorden zouden houden in plaats van de daad bij het woord te voegen en u en uw broer effectief mee te nemen, gelet op de nietsontziende reputatie van de taliban en het feit dat jullie op dat moment aanwezig waren. Na deze tweede bedreiging verwittigde uw grootvader opnieuw uw oom X. en commandant Y. (CGVS, p. 14). U stelt dat commandant Y. opnieuw zei dat het geen probleem was want dat zij er aanwezig waren en dat hij dus de dreiging alweer niet serieus nam (CGVS, p. 15). Dit is een allesbehalve logische noch professionele reactie van de lokale politiecommandant op een meermaals geuite bedreiging van de taliban. Uw oom X. ondernam verder geen actie (CGVS, p. 15). De wijze waarop u deze opeenvolgende gebeurtenissen schetst, doet minstens de wenkbrauwen fronsen.

U verklaart dat ongeveer tweeënhalf tot drie maanden later, de taliban opnieuw bij u thuis langskwamen, een derde keer dus (CGVS, p. 15). Dit lijkt opnieuw een lang tijdsverloop tussen twee bedreigingen in, die andermaal de ernst én de geloofwaardigheid van de bedreiging ondermijnt.

Twee dagen hiervoor zou er een aanval zijn gebeurd op de taliban door commando's in Kuz Arghach (CGVS, p. 15). Tijdens deze aanval werd Q. N., één van de stiefneven van uw vader, vermoord. Er raakten ook andere talibanleden gewond en er werden er een paar gearresteerd (CGVS, p. 15). Q. E. beschuldigde uw oom X. van de dood van zijn broer (CGVS, p. 15). Gevraagd of uw oom al dan niet bij de aanval aanwezig was, antwoordt u dat u dat niet weet. Zijn job was immers in Kabul en de aanval gebeurde in Kuz Arghach (CGVS, p. 15). Wanneer u dan wordt gevraagd of u dit nooit heeft gevraagd aan uw oom, antwoordt u van niet, omdat u uw oom hierna slechts kort zag (CGVS, p. 15). Dit is niet serieus. Gelet op de ernst van het incident en het risico dat een mogelijke betrokkenheid van uw oom met zich zou meebrengen, is het evident dat u uw oom hiernaar zou vragen, te meer gelet op de daaruit

voortvloeiende risico's voor u en uw broer. Het feit dat u dit niet heeft gedaan, op dit vlak blijkbaar niet zoveel interesse aan de dag heeft gelegd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U kan verder weinig vertellen over de desbetreffende aanval. U stelt dat de aanval gebeurde ongeveer 25 minuten van uw huis vandaan en dat iedereen van uw regio er dus van op de hoogte was (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe die aanval exact in zijn werk was gegaan, vraagt u hoe u dat kan weten (CGVS, p. 15-16). U weet ook niet hoeveel commando-soldaten de aanval uitvoerden (CGVS, p. 16). U verklaart dat u 's nachts de geluiden van de kogels hoorde en dat de volgende ochtend iedereen hierover op de hoogte was, alsook van het feit dat Q. N. was vermoord (CGVS, p. 16). Meer kan u hierover niet vertellen.

U verklaart voorts dat twee dagen na de aanval, Q. E. samen met vier andere talibanleden langskwam bij u thuis (CGVS, p. 16). U verklaart dat u niet thuis was op dat moment omdat u naar de velden was gegaan om jullie koe te voederen (CGVS, p. 16). Uw moeder en uw broer N. deden de deur open (CGVS, p. 16). Het is enigszins vreemd dat uw broer de deur zou opendoen in plaats van uw grootvader, zoals eerder gebeurde, alsook gelet op het mogelijke risico voor uw broer mochten het de taliban zijn, wat effectief ook zo was. Q. E. zei dat hij u en uw broer N. wou meenemen en jullie anders zou doodschieten (CGVS, p. 16). U verklaart dat uw moeder hierop begon te schreeuwen waardoor de burens kwamen (CGVS, p. 16). Q. E. schoot toen uw broer N. in zijn buik waarna hij en de andere talibanleden wegreden in hun auto (CGVS, p. 16-17). Gevraagd waarom de taliban op dat moment niet gewoon uw broer N. meenamen, antwoordt u dat dit zo gebeurde omdat er veel mensen waren gekomen en zich hadden verzameld (CGVS, p. 16). Het is merkwaardig dat de taliban hun initiële plan, namelijk om u en uw broer mee te nemen, zouden laten varen enkel en alleen omdat ze een publiek kregen en daarom dan maar aan het schieten gingen. Opnieuw raakt uw uitleg kant noch wal.

U stelt dat, nadat de taliban weg waren, één van uw burens uw broer met de auto naar het ziekenhuis van het Kaga-district bracht (CGVS, p. 17). U was op het moment van het incident niet zo ver van huis, ongeveer 10 tot 15 minuten ver, en hoorde dat er geschoten werd (CGVS, p. 17). Toen u terug kwam, zag u dat er bloed naast de deur lag (CGVS, p. 17). Gevraagd of er nog iemand thuis was op dat moment, stelt u initieel dat iedereen thuis was, ook uw moeder, want het was vooravond en dat was het moment waarop iedereen naar huis ging (CGVS, p. 17). Wanneer u dan echter wordt gevraagd of er niemand met uw broer was meegegaan naar het ziekenhuis, antwoordt u opeens dat uw moeder wel was meegegaan en dus niet thuis was (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u hierover incoherente verklaringen aflegt.

Het is vooral ook vreemd dat u en uw broer niet vroeger zijn gevlucht om te ontkomen aan de taliban. Wanneer u wordt gevraagd waarom jullie niet zijn gevlucht na de eerste of de tweede bedreiging, stelt u dat de reden hiervoor financiële problemen waren, u en uw broer konden niet allebei tezamen vertrekken want hiervoor was er niet genoeg geld (CGVS, p. 20). Wanneer u dan wordt gevraagd waarom niet één van jullie al vertrok dan, stelt u dat jullie toen geen geld hadden maar dat later, op het moment dat u vertrok, uw oom zijn velden aan de smokkelaar heeft gegeven zodat deze u zou kunnen meenemen uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Wanneer u dan wordt gevraagd waarom uw oom dit niet eerder heeft gedaan, teneinde zowel u als uw broer veilig te stellen, stelt u dat u dat niet weet (CGVS, p. 20). Het heeft er alle schijn van dat u weinig begaan was met het lot van uw broer en van uzelf, wat andermaal laat twifelen aan de oprechtheid van de door u geopperde vluchtmotieven. Bovendien wordt u ook gevraagd waarom u en uw broer altijd in hetzelfde huis zijn blijven wonen in plaats van ergens anders naartoe te vluchten in Afghanistan, bijvoorbeeld naar familie, waarop u antwoordt dat dit niet mogelijk was want dat de taliban u overal in Afghanistan kunnen vinden eens u een doelwit bent (CGVS, p. 20). Dit is geen ernstig argument. Uw gebrek aan inspanning om uzelf in een veiligere positie te brengen, verder weg van de stiefneven van uw vader en met de hulp van de rest van de familie, ondermijnt verder de waarachtigheid van uw vrees.

U verklaart dat Q. E. en andere talibanleden drie maanden na uw vertrek bij u thuis langskwamen, naar u en uw oom X. vroegen en zeiden dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 18). Ongeveer tweeënhalve maand later kwamen ze een tweede keer langs en vroegen opnieuw naar jullie (CGVS, p. 18). Dit lijkt opnieuw een lang tijdsverloop, hetgeen de ernst van de bedreiging ondermijnt. Opvallend is andermaal dat ze langkomen op een moment dat u niet aanwezig bent, en het bij loze bedreigingen blijft, terwijl er eerder mogelijkheden waren geweest om u op te pakken en/of mee te nemen, maar ze toen zelfs geen moeite deden om u aan te spreken (zie supra). Uw verhaal mist elke logica. Uw moeder antwoorde telkens dat ze niet wist waar jullie waren (CGVS, p. 18). Na deze keer zijn de taliban niet meer langs geweest, zo stelt u (CGVS, p. 19).

U verklaart tevens dat uw oom X. vermist geraakte na de val van de Afghaanse overheid en dat u niet weet waar hij nu is (CGVS, p. 19). De rest van uw familie woont evenwel nog steeds in hetzelfde huis in hetzelfde dorp (CGVS, p. 6). Dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw jongste broer, die op het moment van de feiten toch ook reeds veertien jaar was, nooit is aangesproken noch verontrust door de taliban (CGVS, p. 18). Ook momenteel vragen de taliban niet naar hem, terwijl hij nu ongeveer vijftien à zestien jaar oud is (CGVS, p. 19). Het feit dat de taliban uw jongste broer nooit hebben aangesproken is niet logisch in de context van uw verhaal, en ondermijnt andermaal het geloof in uw relaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Wat uw eigen taskara betreft, kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien u hiermee uw leeftijd wenst aan te tonen die de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. De taskara's van uw broers bewijzen enkel hun identiteit, die in deze beslissing niet worden betwist. De foto's van een man die verwond is en van close-ups van de verwondingen zelf bewijzen geenszins dat de persoon op deze foto's uw broer is, laat staan dat deze persoon de verwondingen opliep door toedoen van de taliban. Wat de werkdocumenten die u neerlegt betreft, met name de werkbadge en de twee voltooiingscertificaten, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Evenmin kan inzake deze stukken met zekerheid een familiale band worden vastgesteld. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan slechts een relatieve bewijswaarde hebben, omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken vervalst worden en/of tegen betaling kunnen worden bekomen, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De neergelegde foto's van een man in legeruniform hebben geen bewijswaarde in het licht van uw asielaas gezien hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de man op de foto's effectief uw oom is, en u verder ook geen concrete info kan geven over wanneer en waar deze foto's werden genomen, noch wie de andere personen op de foto's zijn (CGVS, p. 11). De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen. De neergelegde bankkaart is niet relevant in het licht van uw asielaas. Ook de enveloppes zijn niet dienstig.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP

in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Arghach, Khogyani, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker vangt zijn betoog aan door te stellen dat hij de wraak vreest van de taliban voor het feit dat zijn paternale oom ongeveer vier jaar bij de commando's als soldaat heeft gediend. Hij verwijst naar de Country Guidance note van april 2022 van het EUAA om aan te tonen dat hij tot een risicogroep behoort. Verzoeker gaat in op het motief dat geen geloof wordt gehecht aan zijn leeftijd en wijst erop dat er zich een probleem stelt met de medische technieken aangaande de leeftijdsbepaling. Hij verwijst hiervoor naar de website van “kinderen op de vlucht”. Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Hij citeert het gedeelte van de motieven dat betrekking heeft op de tewerkstelling van zijn oom, met name het dienen in het leger bij de commando's. Samengevat is verweerder van mening dat verzoeker geen basisinformatie kent over het werk van zijn oom, dermate dat verweerder geen geloof hecht aan de tewerkstelling van de oom bij de commando's. Verzoeker brengt hier tegen in dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met zijn jong profiel en dat hij weinig geletterd is. Hij steunt hiervoor op een richtlijn van de UKBA van februari 2012. Ditzelfde verweer ontwikkelt verzoeker tegen het motief van de gemachtigde aangaande het laattijdig karakter van de vlucht naar het buitenland en het feit dat er geen interne vlucht is gepoogd.

Gezien verweerder geen geloof hecht aan het profiel van de oom, gelooft hij evenmin de problemen waaraan dit profiel ten grondslag zou liggen. Verweerder meent verschillende onduidelijkheden en incoherenties te kunnen ontwaren. Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven, maar benadrukt dat hij tot een risicogroep behoort die vreest voor vervolging, omdat de taliban wraak wensen te nemen op zijn oom, gezien hij jarenlang gediend heeft in het leger.

Verder citeert verzoeker wederom een deel van de bestreden beslissing waarin op het gedrag van de taliban wordt ingegaan en verweerder een aantal zaken merkwaardig vindt. Hierbij gaat verzoeker in op een aspect en stelt hij dat het feit dat de taliban niets zeiden tegen verzoeker en zijn broer, maar enkel tegen hun moeder en grootvader kan verklaard worden door het feit dat de taliban in eerste instantie op zoek waren naar verzoeker zijn oom om hem te vermoorden.

Wat betreft de motieven van verweerder aangaande de aanval op de taliban waarbij een stiefneef werd gedood en andere taliban werden verwond, en meer bepaald dat verzoeker niet weet of zijn oom betrokken was bij het incident dat grote gevolgen heeft gehad, verweert verzoeker zich door te benadrukken dat hij zeer jong was toen de aanval plaatsvond en hij er niet bij aanwezig was, zodat hij ook niet op de hoogte kan zijn van elk detail van de aanval. Aangaande de motieven over de aanval op zijn broer, waarbij verweerder het onder meer vreemd vindt dat de broer de deur opendeed, stelt verzoeker wederom dat de broer de deur durfde te openen aangezien de taliban in de eerste plaats het gemunt hadden op hun oom. Aangaande het motief of zijn moeder al dan niet zijn broer heeft vergezeld naar het ziekenhuis, wijst verzoeker erop dat de werking van het geheugen kan veranderen met de tijd, bepaalde herinneringen worden sterker, andere zwakker.

De motieven van verweerder die betrekking hebben op de feiten die zijn voorgevallen na het vertrek, weerlegt verzoeker door erop te wijzen dat het voor hem niet gemakkelijk is op de hoogte te blijven van al hetgeen er gebeurd is, zoals omwille van een slechte verbinding en het feit dat zijn familie niet openlijk durft te spreken over wat er in Afghanistan gaande is.

Aangaande de originele stukken die verzoeker heeft voorgelegd en de motieven van verweerder, verwijst verzoeker naar het arrest MA t. Zwitserland van 18 november 2014 waarbij de waarachtigheid van een relaas steeds in het licht van de neergelegde documenten moet beoordeeld worden. Tot slot verwijst verzoeker nog naar een nota van Nansen die evenwel betrekking heeft op de bewijswaarde van medische attesten, bovendien toegelicht in een Tsjetsjeense context, terwijl verzoeker geen medische attesten heeft neergelegd zodat hij niet dienstig naar deze nota kan verwijzen.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en citeert United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, *“Oral update on the situation of human rights in Afghanistan”*. Hij stelt voorts dat uit verschillende rapporten blijkt dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden en stelt dat sinds de machtsovername de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is en dat alle voorzorgsmaatregelen met betrekking tot Covid-19 zijn weggefallen en verwijst naar een statement van de WHO van 22 september 2021 (<https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>) en OCHA, *“Afghanistan: Weekly Humanitarian Update”* (30 augustus - 5 september 2021), 13 september 2021 (internetlink). Hij stelt dat de taliban zich bij alle voorgaande beperkingen baseert op de strikte interpretatie van de sharia en citeert uit The Guardian, *“Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI”*, 7 september 2021. Hij stelt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald nu er geen garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind.

Met betrekking tot de analyse in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst hij er op dat UNHCR in zijn *“Guidance Note”* van 9 februari 2022 enkel verwijst naar info tot december 2021. Verder stelt hij dat de EUAA *“Country Guidance”* ook geen recente analyse bevat, meer bepaald eveneens info tot december 2021 en dus dat aan de conclusie van de EUAA *“Country Guidance”* dat het niveau van het willekeurig geweld significant lager is geworden niet te veel gewicht moet worden toegekend. Hij verwijst naar EUAA *“Country guidance”*, p. 130 en Nansen note 2-2022, *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”*.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Aanvullende nota's

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer van 19 januari 2024 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI *“Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer ter zitting van 23 januari 2024, waarin volgende nieuwe en oude originele stukken ter kennis worden gebracht, die verzoeker zelf inventariseert als volgt:

- 1) 2 foto's van grootvader beschoten door taliban;

- 2) Kleinere broer van verzoeker, nu in Iran omwille van problemen met de taliban;
- 3) Foto van jongste broer nu in de gevangenis van de taliban;
- 4) Originale documenten van hetgeen verzoeker al gegeven heeft bij het CGVS.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met het individueel profiel van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij zijn originele taskara en de taskara's van zijn broers neer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder. Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van het profiel van zijn oom.

De kern van het vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: de oom van verzoeker werkte ongeveer vier jaar voor de commando's als soldaat. Om de drie à vier maanden kwam de oom naar huis en verbleef er enkele nachten. Twee stiefneven, de broers Q.N. en Q.E. zaten bij de taliban en vroegen aan de grootvader en moeder om de oom op te dragen te stoppen met die job en naar het dorp te komen. De grootvader lichtte daarop de commandant van de lokale politie in. Deze stiefneven kwamen drie keer langs om dit bevel te herhalen en dit onder de bedreiging dat indien zijn oom niet zou stoppen, zij verzoeker en zijn broer zouden meenemen om een zelfmoordaanslag te laten plegen of hen te vermoorden. Na de tweede bedreiging kwam de oom niet meer naar huis. Voor het derde bezoek van de taliban, zijnde van Q.E. met de bodyguards, gebeurde een aanval op de taliban door de commando's in K.A. waarbij de andere stiefbroer werd gedood en ook andere talibanleden gewond geraakten. Verzoeker zijn oom werd beschuldigd van deze aanval. Twee dagen later kwam Q.E. met andere talibanleden langs bij het huis waar verzoeker en zijn broer verbleven. Verzoeker zelf was op dat ogenblik niet thuis, zijn broer wel en dreigde meegenomen te worden, waarop verzoeker zijn moeder begon te schreeuwen. Daarop zouden de taliban weggegaan zijn, maar wel de broer van verzoeker in de buik geschoten hebben. Zijn broer werd in slechte toestand naar het ziekenhuis gebracht en de oom oordeelde dat verzoeker het land diende te verlaten. Na het vertrek van verzoeker, kwamen de taliban nog enkele keren langs waarbij ze vroegen naar verzoeker en de oom. Sedert de overname van de macht door de taliban, is verzoekers oom vermist.

In de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan het profiel van verzoeker zijn oom en evenmin aan de problemen die daaruit zijn voortgevloeid voor verzoeker en zijn broer. Zo wijst verweerder onder meer op:

- De zeer beperkte kennis van verzoeker over het werk van zijn oom, terwijl de oom wel inwoonde bij verzoeker en de oom volgens verzoeker zijn verklaringen om de zoveel maanden enkele dagen en nachten naar huis kwam en in alle redelijkheid mag verwacht worden dat verzoeker bepaalde zaken over het werk heeft opgevangen.
- Verzoeker legde twee certificaten voor van de training van zijn oom maar kon over de inhoud weinig toelichten en weet niet welk attest de standaardtraining betreft en welk attest een voltooiingstraining betreft.
- Verzoeker kan de rang van het werk van zijn oom niet toelichten, noch in welk korps of brigade hij diende, hij kan niets zeggen over het soort van operaties waaraan hij deelnam of welk wapen hij gebruikte. Verzoeker verklaart eigenlijk enkel dat zijn oom bij de commando's was, in verschillende provincies moest vechten en het uniform de kleuren groen en zwart had.
- Wat betreft de bedreigingen die door de taliban werden geuit, verklaart verzoeker dat zijn grootvader twee maal de hulp van een lokale politiecommandant inriep, maar dat deze de dreiging niet serieus nam. Verweerder acht dit geen logische noch professionele reactie van een politiecommandant.
- Wat betreft de aanslag waarbij een talibanlid om het leven kwam, en waarvoor de taliban op de broer van verzoeker wraak zou genomen hebben, weet verzoeker niet of zijn oom betrokken was bij die aanslag op het talibanlid. Verzoeker heeft er ook niet naar gevraagd, wat verweerder weinig ernstig vindt omwille van de ernst van het incident en de risico's die de mogelijke betrokkenheid van de oom

- met zich zou meebrengen voor verzoeker en zijn broer. Verweerder meent dat het gebrek aan interesse dienaangaande de geloofwaardigheid ondermijnt.
- Wat betreft de documenten, waarvan vele originele documenten betroffen, blijkt dat verweerder die inhoudelijk heeft beoordeeld.

De Raad stelt vast dat deze zes motieven steun vinden in het gehoorverslag en volstaan om te schragen dat het relaas van verzoeker niet afdoende aannemelijk wordt geacht om vast te stellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat familieleden van personen die gelinkt worden aan de vorige overheid een risicogroep vormen. De Raad betwist dit niet, maar stelt vast dat verweerder omwille van de verklaringen en voorgelegde stukken kon motiveren dat de familiale band tussen verzoeker en de persoon waarvan hij stelt dat het zijn oom is, niet afdoende aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker gaat onder meer in op de motieven aangaande zijn leeftijd, op het motief dat verweerder het vreemd vindt dat de taliban niets rechtstreeks zeiden tegen verzoeker en zijn broer, maar enkel bedreigingen uitten tegen hun moeder en grootvader, op het motief dat verweerder het vreemd vindt dat de broer de deur opendeed toen de taliban een derde keer langskwamen na al twee eerdere bedreigingen, op het motief van verweerder dat de bedreiging ernst mist omdat verzoeker verklaart dat de taliban drie maanden na zijn vertrek en tweeënhalve maand later nogmaals zijn langsgeweest en verweerder dat een lang tijdsverloop vindt en op het motief dat de rest van de familie nog in hetzelfde huis woont en de jongste broer nog nooit door de taliban is aangesproken terwijl die toch reeds 15 à 16 jaar oud is. De Raad steunt zich evenwel niet op deze motieven om zijn oordeel te onderbouwen, dermate dat hij ook niet moet ingaan op de kritiek die verzoeker hiertegen ontwikkelt.

Waar verzoeker ingaat op het motief dat hij zich zou tegengesproken hebben over de vraag of zijn moeder verzoekers broer heeft vergezeld naar het ziekenhuis na de beschieting of niet en hij wijst op de werking van het geheugen in de tijd waarbij sommige herinneringen sterker en andere zwakker worden, kan de Raad aannemen dat de tijd een invloed heeft op de werking van het geheugen, des te meer nu blijkt dat verzoeker pas door verweerder werd gehoord op 13 maart 2023, zijnde verschillende jaren na de feiten en ook lang na het indienen van het beschermingsverzoek. Bepaalde elementen mogen evenwel verwacht worden nog gekend te zijn, als ze de kern van het vluchtrelaas raken, zoals of de moeder al dan niet de neergeschoten broer heeft vergezeld naar het ziekenhuis. Echter de tegenstrijdigheid blijkt niet voldoende duidelijk uit het gehoorverslag, nu de eerste vraag was "*Was er nog iemand thuis op dat moment?*", waarbij "dat moment" voor interpretatie vatbaar is. Het kan duiden op het moment van de beschieting, of het kan duiden op het moment dat verzoeker verklaart te zijn teruggekomen van het veld na de beschieting. Dit is relevant voor de volgende vraag van verweerder of er dan niemand was meegegaan naar het ziekenhuis met de broer. De Raad steunt zich dan ook voor zijn beoordeling van de vrees niet op dit motief in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanstipt dat met het profiel moet rekening gehouden worden bij de beoordeling van de kennis die van hem redelijkerwijs kan verwacht worden, kan hij gevolgd worden. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde maar twee jaar naar school gegaan te zijn, tussen zijn 8 en 10 jaar en ook nooit naar de madrassa geweest te zijn. Dit wordt niet betwist door verweerder. De Raad is dan ook van oordeel dat verschillende motieven in de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn, aangezien zij inderdaad een (veel) te verre gaande kennis veronderstellen en ten onrechte bepaalde elementen als "basisinformatie" beschouwen zoals onder meer het feit dat verzoeker de naam zou moeten kennen van de superieur van zijn oom, de namen van de collega's van de oom of zelfs het salaris van de oom. Verder blijken ook verschillende zogenaamde incoherenties vergezocht en worden veel assumpties gemaakt door verweerder over de gedragingen van de taliban die niet op objectieve informatie zijn gestoeld. Desalniettemin oordeelt de Raad dat de supra weerhouden zes motieven wel voldoende draagkrachtig zijn om het standpunt dat geen gegronde vrees voor vervolging is aannemelijk gemaakt te onderbouwen. Het profiel van verzoeker kan bijgevolg niet volstaan als reden voor het feit dat verzoeker eigenlijk enkel kan verklaren dat zijn oom bij de commando's was, in verschillende provincies moest vechten en het uniform de kleuren groen en zwart had, dit terwijl verzoeker wel inwoonde bij zijn oom, die toch om de zoveel maanden naar huis kwam en verzoeker verklaart de oudste van de drie broers te zijn. In een dergelijke context acht de Raad het redelijk van verweerder te stellen dat mag verwacht worden dat verzoeker bepaalde zaken over dit werk heeft opgevangen.

Aangaande onder meer het motief van verweerder dat verzoeker niet weet of zijn oom betrokken was bij de aanval waarin Q.N. werd gedood, zegt verzoeker dat hij nog zeer jong was als de aanval plaatsvond

en er ook niet persoonlijk bij aanwezig was en om die reden niet op de hoogte is van elk detail van de aanval. Verzoeker verklaarde dat hij begin 2021 Afghanistan heeft verlaten. Volgens het leeftijdsonderzoek was verzoeker op 5 november 2021 20,8 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, zodat in het meest gunstige geval verzoeker op 5 november 2021 19 jaar was. Bij vertrek uit Afghanistan moet verzoeker dus 18 à 19 jaar geweest zijn. De Raad gaat er aldus vanuit dat verzoeker mogelijk wel nog net minderjarig, maar niet bijzonder jong was op het ogenblik dat de aanval zich heeft voorgedaan. De Raad erkent dat verzoeker het resultaat van de leeftijdstest betwist, maar zelfs indien verzoeker toch jonger zou geweest zijn, had hij nadien nog de mogelijkheid om aan zijn oom te vragen of hij betrokken was bij de aanval op de taliban, die volgens verzoeker grote gevolgen heeft gehad, zoals de beschieting van zijn broer. De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de vraag of zijn oom al dan niet betrokken was bij de aanval, waarbij talib Q.N. het leven liet, een detail betreft en weerhoudt dit dan ook als motief.

Verzoeker gaat ook in op het motief van verweerder dat het vreemd is dat verzoeker en zijn broer niet onmiddellijk gevlucht zijn na de eerste of tweede bedreiging. Na het antwoord van verzoeker dat dit ligt aan financiële problemen, acht verweerder het eveneens vreemd dat de oom niet sneller zijn velden aan de smokkelaar heeft gegeven. Als verzoeker op die vraag antwoordt dat hij niet weet waarom zijn oom dat niet sneller heeft gedaan, acht verweerder dit een teken van weinig begaan te zijn met het eigen lot en dat van zijn broer. Verzoeker stelt hierbij wederom dat hij zeer jong was en weinig geletterd. Opnieuw acht de Raad dit motief niet draagkrachtig, gezien alle landeninformatie die ook door verweerder ter beschikking is gesteld. Zo blijkt onder meer uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (p. 44) dat een van de zwaarste humanitaire crisissen in de wereld heerst in Afghanistan. Ook uit de EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023 (p. 50) blijkt dat 89% van de bevolking te weinig voedsel heeft en 90% van het huisinkomen naar voedsel gaat. De Raad stelt zich dan ook de vraag op welke grond verweerder meent dat financiële motieven geen redelijk argument zouden kunnen zijn voor het niet onmiddellijk verlaten van het land met de hulp van een smokkelaar en dat het feit dat verzoeker het antwoord schuldig blijft op de vraag waarom de oom niet sneller de velden heeft afgestaan zelfs een teken is van gebrek aan het begaan zijn met het eigen lot en dat van de voorgehouden broer. De Raad steunt zich dan ook niet op die motieven teneinde tot het oordeel te komen dat er geen gegronde vrees voor vervolging is aangetoond.

De documenten die verzoeker voorlegt zijn talrijk en betreffen allemaal originelen. Er blijkt dat verzoeker reeds bij verweerder allemaal originelen had voorgelegd, op de foto's van zijn oom tijdens zijn job en de foto's van de verwondingen van zijn broer na, die thans wel in originele vorm voorliggen. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder geen motief heeft ontwikkeld, gestoeld op het feit dat enkele stukken maar kopieën zijn. Hij heeft de stukken inhoudelijk beoordeeld in het licht van de verklaringen. Verzoeker kan dan ook in casu niet dienstig verwijzen naar een citaat uit het arrest MA t. Zwitserland waarin het Hof stelt dat stukken louter omwille van het feit dat het kopieën betreft, niet mogen terzijde worden geschoven. Verweerder heeft immers in casu zich hier niet aan bezondigd. In dezelfde zin kan verzoeker in dit dossier niet dienstig verwijzen naar de stelling van UNHCR dat de geloofwaardigheid van de feiten niet enkel mag beoordeeld worden op basis van de verklaringen zonder rekening te houden met betrouwbare documenten. De gemachtigde heeft immers gemotiveerd aangaande de stukken.

Ter zitting legt verzoeker in een aanvullende nota nog bijkomende originele foto's voor. Het betreft twee foto's van een oude man waarvan een onderbeen is geamputeerd en waarvan verzoeker verklaart dat het zijn grootvader is die beschoten is door de taliban, een foto van een jonge man aan een fontein waarvan verzoeker stelt dat het zijn broer is die werd beschoten die zich in Iran bevindt, en een foto van een kind waarvan verzoeker verklaart dat het zijn jongste broer is, die in de gevangenis van de taliban zit. De Raad vermoedt dat verzoeker hiermee wil aantonen dat het motief van verweerder dat de rest van de familie nog zonder problemen woont in het ouderlijk huis, niet langer kan standhouden. De Raad kan evenwel uit de foto's niet opmaken wie deze personen zijn. Het zouden de familieleden van verzoeker kunnen zijn, het zouden ook andere mensen kunnen zijn. Bijgevolg kan de Raad uit deze foto's weinig gevolgen trekken in de ene of andere zin. De Raad heeft dan ook het motief dat de rest van de familie zonder problemen in het ouderlijk huis zou wonen niet weerhouden, nu niet met zekerheid blijkt dat hij zich daar nog kan op steunen.

Verder heeft verzoeker ook originele foto's voorgelegd van een man in legeruniform waarvan hij stelt dat het zijn oom is en vele originele foto's van wonden en een gewonde man in de buikstreek. De kopieën van deze foto's lagen reeds voor bij verweerder. Wat betreft de foto's aangaande de man in legeruniform heeft verweerder gesteld dat hier niet kan uit afgeleid worden dat de man op de foto's effectief verzoeker zijn oom is. Wat betreft de foto's van de verwondingen en van de man die verwond is, kunnen deze ook niet bewijzen dat het om verzoeker zijn broer zou gaan of dat de verwondingen zijn opgelopen door de

taliban. Verweerder acht de waarde van foto's relatief omdat niet kan vastgesteld worden in welke omstandigheden de foto's zijn genomen. De Raad kan dit standpunt in casu volgen, in die zin dat de foto's niet bij machte zijn de door de Raad supra weerhouden motieven om te buigen. Wat betreft de twee certificaten van het leger, kan de Raad verwijzen naar het hoger weerhouden motief dat verzoeker tijdens zijn gehoor voor verweerder niet kon duiden welk certificaat betrekking had op welke opleiding en wat betreft de legerbadge van het Afghaanse leger van de oom valt het op dat deze achteraan een spellingsfout bevat, met name "Geneva Convention *Catagory I*", hetgeen in de lijn ligt van de opmerking van verweerder dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan slechts een relatieve bewijswaarde hebben omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat zeer veel stukken vervalst worden en/of tegen betaling kunnen worden bekomen.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot deze problemen op een aantal doorslaggevende punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de problemen met de taliban in verband met het werk van zijn oom niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)".

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57- 58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan in die zin.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de toegang tot gezondheidszorg beperkt is sinds de machtsovername en dat de WHO en OCHA in 2021 problemen hebben gerapporteerd inzake de beschikbaarheid van medicijnen en andere middelen in ziekenhuizen. Dit wordt niet betwist maar hieruit kan nog niet blijken dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt zoals hierboven uiteengezet. Bovendien baseert verzoeker zich op oude informatie aangaande de Covid-19 situatie uit 2021. Bijkomend moet worden aangestipt dat het citaat in het verzoekschrift vooral betrekking heeft op de moeilijke situatie in de provincies Uruzgan, Kandahar en Hilmand, terwijl verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Verder gaat het citaat uit het rapport *“Oral update on the situation of human rights in Afghanistan”* van de OHCHR ook uitgebreid in op de situatie van vrouwen, maar dit is niet relevant voor verzoeker. Waar verzoeker ook citeert uit een niet nader gepreciseerd rapport om te stellen dat er veel dodelijk geweld, arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden voorkomen, heeft dit citaat betrekking op protestanten, vrouwen en journalisten, zodat dit evenmin relevant is voor verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr.

239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert aan dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd, niet actueel genoeg is om een adequate beoordeling te maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad volgt dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dus dat het gebruik van actuele informatie belangrijk is. De Raad wijst er evenwel op dat verweerder in een aanvullende nota zeer recente landeninformatie heeft aangebracht, zoals de EUAA Country Guidance van januari 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 en de COI Focus Afghanistan van het CGVS zelf van 14 december 2023, die supra mede in de beoordeling zijn betrokken door de Raad. Verzoeker werd voorafgaand aan de zitting van deze aanvullende nota op de hoogte gebracht en de raadsman heeft dienaangaande op zitting geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES